

legenhed og Tilfredshed over sin Kundskabs-
 fylde paa det Omraade og med en meget
 fornærmende Ringeagt for os andre. Jeg
 vil ikke forstyrre det ærede Medlems Glæde
 i saa Henseende; men jeg vil kun sige, at
 det er slet ikke den Kundskab, det her kom-
 mer an paa. Vi ere ikke noget Kollegium,
 der bedømmer et Arbeides æsthetiske Værd.
 Vi tro, det vilde være overordentlig for-
 gærligt, om bort Syn ikke gif videre og ikke
 duede til Andet end til at være æsthetiske
 Recensenter. Jeg tror, vi have andre For-
 pligtelser, naar vi staa overfor den Befolk-
 ning, hvis Interesser vi have at varetage,
 idet vi støtte eller ikke støtte Literaturen, og
 altsaa kunne se en Smule videre end ud
 over denne snevre Grændse. Vi kunne for-
 staa, at der er en Literatur, som har nogen
 Betydning for denne Befolknings Trang,
 uden at være en Literatur, der i æsthe-
 tisk Henseende har Værdi, og det er
 langt vigtigere. Der hører visse moralske
 Forudsætninger og Grundbegreber til for at
 bedømme, om en Literatur er af den Be-
 staffenhed, at den bør støttes for Befolknin-
 gens Skyld. Der er andre Hensyn, som
 gjøre sig gjældende der, Hensyn, som
 man vel kan have, fordi man er en dygtig og
 æsthetisk Recensent, men man kan ogsaa
 mangle saadanne moralske Grundbegreber.
 Derfor mener jeg, at det ærede Medlem
 tager feil, naar han stiller sig paa et saar forment
 Standpunkt overfor os ringere begavede,
 ikke saa dannede og kundskabsrige Medlem-
 mer; thi det ærede Medlem overser, at det
 ikke er fra hans høie æsthetiske Standpunkt,
 men fra et ganske almindeligt politisk og
 moralsk Standpunkt, at Sagen maa be-
 dømmes. Jeg maa derfor ogsaa tilbagevise,
 for at bruge et gængse høitideligt Udtryk,
 det ærede Medlems Bemærkning om, at jeg
 havde betegnet denne Literatur som værende
 for de Halvdannede. Jeg har sagt, at denne
 Literatur burde her støttes. Disse Kvinders
 Skrifter have ikke saa overordentlig Betyd-
 ning for de overordentlig Kløge, men for en
 stor Del af Befolkningen, som ikke kan anses
 for Halvdannede, men fuldstændig dannede
 nok efter deres Alder og samtlige Forhold,
 hvorunder de leve. (Brandes ler.) Nu be-
 gynder det ærede Medlem at le, men saa
 siger jeg: Tror det ærede Medlem, at den
 Befolkning, der f. Ex. er i Overgangsalderen
 fra Barn til Boyen, er mindre agtværdig end
 f. Ex. de Herrer Studerende og Kandidater,
 der skrive i Bladene? Det tror jeg ikke; jeg
 tror, at den Befolkning er slet ikke Noget til
 at le af. Jeg ser nu bort fra Kvinderne;
 thi det er blevet saa moderne at være saa
 overordentlig overlegen, at vi ikke kunne An-

det end smile haanligt, hver Gang der er
 Tale om Kvinder. Men saa tager jeg den
 unge Del af vor Nation, som er i den modne
 Ungdomsalder, som man kalder det paa Titel-
 bladet af Bøgerne. Nu vel, den modne
 Ungdom skal der tages ganske anderledes
 Hensyn til, end det ærede Medlem efter min
 Mening har Begreb om, og den modne
 Ungdom har Krav paa sin Literatur, lige-
 saavel som den ligefrem uannede Del af
 Befolkningen har Krav paa sin, som tilfreds-
 stiller den. Men det overser det ærede Med-
 lem fuldstændigt. Det ærede Medlem staa-
 er bruger ikke Ordet i nogen fornærmelig
 Betydning, paa et indskrænket Standpunkt,
 særlig naar det gjælder om at vise Kritik,
 saa at jeg ikke tror, det ærede Medlem er
 istand til med den Virkning og den Alsidig-
 hed, som man kunde ønske, og som vi Alle
 maa ønske, og som navnlig er ønskelig, naar
 man vil lede Andre, at bedømme Betydningen
 af en Bevilling, som denne. Jeg skal slutte
 med igjen at anbefale den nævnte Bevilling,
 Jeg beklager, at ærede Medlemmer, som hid-
 til have støttet den, nu ikke mere tro at
 kunne gjøre det, men jeg skal ikke komme
 nærmere ind derpaa.

Det er nu saa, at det er virkelig en ganske
 forunderlig Sver efter at grandste Bunden
 af alle Bevillinger, der pludselig er kommen
 over det høie Thing; thi jeg vil gjøre op-
 mærksom paa, at med Hensyn til alle de
 andre Bevillinger til Understøttelser med
 Undtagelse af Bevillinger til faste Under-
 støttelser og til livsvarige Hædersgaver
 have ærede Medlemmer ikke Begreb om,
 hvem de gives til, og faae det ikke at vide
 og skulle aldrig faae det at vide. Jeg vil
 ikke tale om mangfoldige andre Bevillinger,
 som hedde løbende Udgifter, extraordincere
 Udgifter, eller usforudsete Udgifter, Reise-
 understøttelser osv. under alle Ministe-
 rierne, som de ikke have Anelse om,
 hvad saa til. Hvis de havde Anelse der-
 om, vilde de blive meget mere forstrækkede,
 saa de Herrer kunne for deres finantsielle
 og politiske Samvittigheds Skyld med største
 Ro stemme for de 10 Kvinder, og de gjøre
 en god Gjerning, langt bedre, end naar de
 stemme for mange andre Bevillinger. Men
 jeg skal ikke røbe, hvad der staa i disse
 Bevillinger; thi saa kunde vi let faae en
 ligesaa lang Debat om dem, saa det skal
 jeg vel vogte mig for. — Overfor den
 meget ærede Minister maa det være mig
 tilladt at sige, at han har ganske vist Ret,
 naar han siger, at han ikke har reist Striden
 om Konservatoriet. Det har han ganske
 vist ikke, men jeg tillader mig at sige, at
 han har Ansvaret for og vil faae det reelle